

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 848/2021
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Дејан Атанасовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, кога заступа Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2685/2020 од 12.11.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2685/2020 од 12.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2685/2020 од 12.11.2020. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2685/2020 од 12.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 2446/17 од 25.08.2020. године. Том првостепеном пресудом одбијен је приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари (став први изреке). Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште закључен 14.01.2014. године код Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове Града Врање између тужиле и туженог, којом је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужилци исплати разлику између исплаћене до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кат.парц.бр. .. уписану у ЛН бр. .. КО ... у износу од 1.861.920,00 динара, са каматом од 25.08.2020. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове поступка од 222.009,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију на основу члана 404. ЗПП.

Побијаном пресудом одлучено је о накнади за експроприсану непокретност, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске

праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно начина одређивање висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку, нижестепени судови су, према чињеницама утврђеним у конкретном случају, тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност, израженог кроз судске одлуке Врховног касационог суда, па нису испуњени услови да се ревизија туженог сматра посебном, у смислу члана 404. ЗПП. Поред тога накнада је утврђена по тржишној цени градског грађевинског земљишта чији је статус правилно утврђен доношењем Генералног урбанистичког плана Града Врања. Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепених судова, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачење права, односно да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости споразума и исплате поднета је 19.10.2017. године. У тужби је означена вредност предмета спора износом од 10.000,00 динара, а захтевана је и исплата 1.861.920,00 динара, што представља динарску противвредност износа од 15.583,26 евра.

У овом имовинскоправном спору који се односи на утврђење ништавости споразума и потраживање у новцу, по вредности предмета спора означеној у тужби (10.000 динара) као и висини побијаног дела (1.861.920,00 динара) који очигледно не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**